

over; jeg opfatter Paragraphen saaledes, at det staaer enhver Finantsminister frit for at bevilge ethvert af disse Børn, ikke aarligt, men efter Omstændighederne i 18 Aar, en Pension af 10—50 Rbd.; men det forekommer mig, at den høitærede Finantsminister antydede, at det stod til Rigsdagens Disposition aarligt at gjøre Forandringer med Hensyn til denne Bevillingsret, idet der aarligt skulde fremlægges Noget derom for Rigsdagen. I saa Fald troer jeg rigtignok, at Ordene betydeligt maatte omskrives i selve Paragraphen. Dersom der saaledes hvert Aar kunde gjøres Forandringer, vilde der for mig være meget mindre, der talte imod at gaae ind paa § 8 efter Udkastet, end der er, saaledes som jeg har opfattet det. Jeg ønskede derfor, at den høitærede Finantsminister vilde oplære for mig, om jeg rigtigt har forstaaet Paragraphen og hans Argumentation.

Finantsministeren: Jeg har ikke kunnet mene at lægge nogen anden Betydning ind i § 8 end den, som Ordene selv indeholde, nemlig, at Kongen bevilger Pensionstillæget indtil hvert Barns 18de Aar, altsaa for et Barn paa eet Aar paa 18 Aar, og det har naturligtvis heller ikke været min Mening, at den Bevilling, Kongen saaledes har ydet, skulde være afhængig af Rigsdagens senere Approbation; thi da var Resultatet dog det Samme, som at der skulde forelægges et Lovforslag, kun med den Forskiel, at Regjeringens Bestemmelse provisorisk traadte i Kraft. Nei, det er ikke Meningen af § 8. Men, hvad § 8 ikke udelukker, er, at Rigsdagen ved Hjælp af sin Skattebevillingsret og sin Udgiftsnegtelsesret er istand til at udøve en Control og en Kritik, at de Udgifter, som allerede ere bevilgede af Kongen, kan Regjeringen blive nødsaget til atter at forandre, at vedkommende Minister kan blive draget til Ansvar for dem, og at han kan komme til selv at bære dem, hvor de ere bevilgede, uden at Omstændighederne senere af Rigsdagen findes tilstrækkelige til at tale derfor. Dette kan Rigsdagen naae ved at nedsætte den aarlige Udgiftssum til Pensioner. Man har derimod villet indvende, at i dette Tilfælde vilde Rigsdagen neppe komme; under en parlamentarisk Regjering vilde en Minister,

hvem dette vederfarede, alligevel af andre Grunde være nødsaget til at tage sin Afked, og Rigsdagen vilde ordentligtvis føle sig fyldestgjort derved og ikke forlange videre. Det er vel sandt; men det er ikke mindre sandt, at, om Rigsdagen ikke paa denne Maade ligefrem vilde nødsage Regjeringen til at formindste en Udgift, som eengang var bevilget, saa er det vist, at Rigsdagens Kritik vilde væsentlig bidrage til og, jeg troer, virke afgjørende derhen, at vedkommende Minister vel vogtede sig for at tilraade Hs. Møjestat et saadant Forslag for næste Aar, som det, der af Rigsdagen for det foregaaende Aar var kritiseret.

Nyholm: Men, naar nu Finantsministeren allerede har givet Bevillingen for alle 18 Aar, saa kan han ikke trække sig tilbage. Naar den høitærede Finantsminister har meent, at et pecuniært Ansvar kunde falde tilbage paa Ministeren, saa er det mig umuligt at see dette; thi Finantsministeren har i Lovgivningen sin Hjemmel, saa at han kun har handlet i Overensstemmelse med denne. Naar den høitærede Finantsminister har recurreret til denne Kritik, som Regjeringens Handlinger vilde være underkastede, da var det just det, der for mig stiller sig allernødvendigt. Jeg ønsker ikke, at en Finantsministers Handlemaade, Hærdeleshed naar den stod i Harmoni og Samklang med Lovgivningen, skulde kunne underkastes en Kritik, hvorved jeg troer at hans Anseelse vilde svækkes. Det er for mig Hovedgrunden, hvorfor jeg ønsker, at Paragraphens Indhold skal modtage en forandret Redaction, som det forekom mig, at den høitærede Finantsminister selv antydede i sit Foredrag, og hvorved den vilde have noget mindre Ansødeligt for mig fra det pecuniære Standpunkt. Den høitærede Finantsminister har ansørt, at man i mange andre Henseender maatte indrømme Ministerierne Understøttelseskafter, at der var dem, der endog havde indtil 20,000 Rbd., ja til Finantsministeriets egen Understøttelseskasse er der endog foreslaaet — hvis jeg ikke feiler — 37,000 Rbd.; men det anseer jeg for at være en yderst uheldig Indretning, og, fordi man har saadanne Indretninger, som man for en stor Deel ikke kan afværge, hvor de virkelig behøves, derfor skal